

CHUYỆN LẠ : MỘT BÀ “HOMELESS” NGỦ BÊN LỀ ĐƯỜNG, CHO TÔI TIỀN...

Võ Đại Tôn

- Chiều nay, 23.8.2018, một chuyện lạ xảy ra trong đời tôi, thật xúc động, làm cho lòng tôi mãi băng khuâng ngậm ngùi và chẳng hiểu tại sao ? Trời mùa Đông tại Úc tuy đã gần hết tháng 8 mà vẫn còn lạnh buốt da, chiều nay tôi lái xe đưa nhà tôi ra phố người Việt tại vùng Bankstown để đi chợ. Tôi đậu xe tại bãi đậu xe công cộng, và trong khi chờ nhà tôi đi chợ, tôi thả bộ đi một vòng quanh phố để mua báo, chợt thấy một người vô gia cư (homeless), không biết là đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ, quần mền trùm đầu, nằm trên một bụi xi-măng bên lề đường, gần nơi các ông thường ngồi chơi cờ tướng. Hàng ngàn người qua lại thờ ơ, không ai thèm lưu ý đến, vì chuyện người vô gia cư nằm bên lề đường cũng chẳng phải là chuyện lạ gì trong đời sống tại đây. Tôi quay lại nhìn, chợt thấy đôi chân của người này thò ra, mền bị tốc lên, thân mình có vẻ như đang run lạnh. Tôi cúi xuống, đắp lại mền cho người bất hạnh không quen biết này. Bỗng, dường sự vùng dậy nhìn tôi, hỏi : “Ông làm gì đấy ?”. Tôi thấy đấy là một người đàn bà Việt Nam, tóc đen, quần khăn choàng cổ. Tôi trả lời : “Tôi đắp lại mền cho bà, vì thấy bà lạnh”. Bà ta vuốt mái tóc xòe trên khuôn mặt và nói : “Cám ơn ông nhe, tôi ngủ ở đây lạnh quen rồi “. Tôi nhận thấy bà ta còn trẻ, khoảng chưa quá 60, mặt thanh nhã, trắng xanh. Tôi tìm trong túi áo mình, còn mấy đồng bạc cắc, vội đưa cho bà ta và nói : “Tôi chỉ còn có mấy đồng, bà cầm lấy mua bánh mì mà ăn cho bớt lạnh”, nhưng bà ta lắc đầu và nói :”Tôi có đủ tiền mà, ông có cần tiền tiêu không ?” Tôi lấy làm lạ, chưa kịp trả lời, thì bà ta lại nói tiếp : “Ông có chỗ nào cho ở tạm không ?. Sáng nay Cảnh Sát Úc, có một cán bộ Xã Hội người Việt mình đi kèm, có đến đưa tôi vào ngủ tại trại vô gia cư nhưng xa quá cho nên tôi không chịu đi...”. Rồi bà ta lại nói tiếp, giọng nói thật ấm và lịch sự : “Tại sao ông tử tế thế ? Mỗi ngày có hàng trăm người đi qua đây nhưng không có ai thèm lưu tâm đến tôi.”. Tôi buộc miệng nói : “Tại vì tôi đã từng ở tù nhiều năm cho nên hiểu được sự khổ cực chung”. “Ông ở tù ở

đâu vậy ?” – “Ở Việt Nam, ở Hà Nội”. Bà ta nhìn tôi thật lâu rồi chậm rãi nói : “Tôi cũng ở tù ở Việt Nam mấy chục

năm, bây giờ thì chồng con tôi đã chết hết rồi”. – “Bà bị tội gì vậy ? Ở trại tù nào vậy ?” – Bà ta nhìn tôi và nói : “Cả nước Việt Nam là trại tù mà, cần gì phải ở trại tù nào. Mà thôi, mới gặp ông lần đầu, nói chuyện vài phút cho vui, vì thấy ông tử tế, chuyện đời tôi còn dài lắm, cũng không muốn nhắc lại đâu !”. Nói xong, bà ta tung mền đứng dậy, lục trong túi áo lấy ra một tờ giấy bạc 50 đô Úc, cầm hai tay lịch sự đưa cho tôi và nói : “Xin ông cầm lấy mà tiêu vặt, tôi còn tiền mà, ông đừng lo.”. Tôi ngỡ ngàng, và cảm động từ chối, trả lại tiền cho bà ta, rồi từ giả vì đã đến giờ hẹn nhà tôi tại chỗ đậu xe. Bà ta nói vói theo : “Tối nay Cảnh Sát sẽ đến đưa tôi vào chung cư tạm trú, không biết có còn dịp gặp lại ông không ?”. Tôi bước đi, quay lại nhìn, bà ta vẫn còn đứng nhìn theo tôi. Bóng người dần bà vô gia cư chìm khuất trong đám người nhộn nhịp qua lại...Tiếc là tôi không tìm hiểu thêm được về cuộc đời của bà này.

Tôi trầm ngâm bước đi, lòng nghĩ đến thân phận những người Mẹ Việt Nam, rồi lại nghĩ đến cuộc đời riêng của mình...Lần đầu tiên, và có lẽ là duy nhất, có một người vô gia cư cho tôi tiền, tôi không dám nhận, nhưng việc lạ này lại thêm một ân tình nâng tôi tiếp bước hành trình còn lại trong đời...Xin tạ ơn.

Võ Đại Tôn.

Đọc thêm những sang tác khác của Võ Đại Tôn tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/vodaiton.html>

www.vietnamvanhien.org

